

композиция, писалъ: „Cielo di Settembre и Cipressi“ — за оркестъръ, Италиански концертъ за цигулка и пиано, „Виенска рапсодия“, Кантика, Епиграфи и много други нѣща за пиано, дитирамби въ 1 актъ „Баххусъ въ Тоскана“, пѣсни и хорове, L'Alouette, и симфонически вариации за цигулка и пиано (1930).

Кастнеръ, Йоханъ Георгъ — Kaster, Johann Georg — бележитъ музикаленъ писателъ, теоретикъ и компонистъ, род. 9 мартъ 1810 въ Страсбургъ, умр. 19 дек. 1867 въ Парижъ, училъ богословие и музика въ Страсбургъ, 1835 получава подкрепа отъ родния си градъ (заради една негова опера), отива въ Парижъ, дето учи при Райха и Бертона, и придобива едно солидно теоретическо образование. Установилъ се тамъ на постоянно мѣстожителство, той скоро си спечелва голямо име като теоретикъ, естетъ и музикаленъ писателъ. Теоретични трудове: „Музикална граматика“ (1834), „Курсъ по инструментация, основана на поетическите и философски отношения въ изкуството“ (1834), „Кратка история на контрапункта и фугата“, Елементарни школи по пѣние, цигулка, флейта, корнетъ а pistonъ, кларинетъ, хорна, виолончелъ, офиклейдъ, тромбонъ, обой“, „Обосновани методи по саксофонъ и цембало“, „Главно ржководство за военна музика“ (1848) и др. Композиции: симфонически поеми „Книги-партитури“, 6 опери на нѣмски текстове, библейската опера „Последниятъ царъ на Юдея“, 2 комически опери на французски текстове, „Танци на смъртта“, „Пѣсни за французската войска“, мъжки хорове, „Пѣсни на живота“, „Еолова арфа и космичната музика“, „Сиренитъ“, „Гласътъ на Парижъ“ и др.

Кастрати сж се наричали въ Италия пѣвци, на които е отнета половата способностъ чрезъ кастриране (скопване) — за да се попречи на настъпващата презъ пубертетната възраст промѣна на гласа отъ детски въ мъжки, та — К-тъ сж мъже съ детски гласове. Поради по-голямата сила и благозвучностъ на гласоветъ имъ, К-тъ сж били предпочитани предъ женските гласове, и като

имали цѣлото си внимание съсрѣдоточено изключително въ гласа, тѣ сж достигали до голямо съвършенство въ гласовия виртуозитетъ, процвѣтѣлъ между кастратитѣ отъ XVII до срѣдата на XVIII в.. Въ синстинската капела е имало К-ти и презъ XIX в., а и до днесъ се срещатъ такива, но вече като една рѣдкостъ. Не е установено още — дали католическата църква е насърчавала — за целитѣ на великолепието на службитѣ — кастратитѣ, но фактъ е, че ги е допущала въ църковното пѣние.

Касжрова-Ерлихъ, Роза — виолинъ-виртуозка, род. 28 юни 1895 въ Цариградъ, 5 годишна започва да учи цигулка при вуйча си Гангеръ, (1-цигуларъ въ Виенската опера), а следъ него учители сж ѝ били: М. Друхеръ и Йоз. Цимблеръ въ Виена. Следъ 3 годишни занятия — 1903 се явява на концертъ въ Виена, после учи при Йоз. Блохъ и Йено Хубай (въ Будапещенската академия), 1907 взема уроци отъ Шевчикъ, и сжщата година бива приета съ конкурсъ въ майсторската школа на Виенската музикална академия, която свършва 1912. Декември с. г., заедно съ своя учителъ, отива въ Лондонъ, кждето концертира нѣколко пѣти въ Queens Hall, съ оркестра на тамошната филхармония, подъ самия Шевчикъ. На следната година концертира изъ цѣла Англия и, въ течение на два сезона, свири на повече отъ 40 собствени концерта. 1914—16 концертира изъ цѣла Европа; 1917 — по покана на царица Елеонора, дохожда въ България, свири въ редъ свои концерти, и се установява въ София, като се омжжва за известния концертенъ импресарио Борисъ Касжровъ, продължавайки до днесъ своята педагогична дейностъ. К. Е. е виолонистка, чието изпълнение, при една сигурна техника, стои подъ знака на една голяма музикалностъ. (Ср. Wassiliewski — Die Violine und ihre Meister).

Катавасиа, гр. *καταβασία* = отиване, слизане — въ източно-православната църква, се нарича така при пѣнието на канона всѣки последенъ стихъ, защото за неговото пѣние двата хора трѣбва да слѣзатъ отъ клироса и отидатъ въ срѣдата на храма.